

ZVON

2/97

Postní doba

Popeleční středou jsme vstoupili do postní doby, která nás připravuje na velikonoce. Velikonoce jsou největší vlastností v celém roce církve. Postní doba je přípravou na toto slavení. Zdá se, že člověk potřebuje ve svém životě mít doby hojnosti vystřídané dobou nedostatku. Když jsem vykonával základní vojenskou službu, celou dobu jsme se těšili na konec, a dokonce jsme počítali dny až to skončí. Poslední den vojny byl nezapomenutelný, protože přišla svoboda. A svobodu lze naplno pochopit jen tehdy, když prožijeme nesvobodu. Stejně tak i velikonoce lze naplno prožít jen tehdy, prožijeme-li naplno postní dobu. Záchranu lze poznat a pochopit jen tehdy, víme-li z čeho jsme zachráněni. Ten, kdo se netopí, ten nepotřebuje, aby jej někdo zachraňoval. Jestliže se ovšem člověk topí, pak člověk dokáže záchranu ocenit.

Postní doba je přípravou na to, abychom mohli prožít opravdově a naplno především noc v sobotu večer a v neděli velikonoční. To je vrchol celého roku církve.

Jednou z největších radostí mé kněžské služby byla příprava dospělých na křest. Byli to ti, kteří byli ke Kristu přivedeni až později, nebyli jako děti pokřtěni, ale potom nějak poznali Krista často skrze své věřící přátele. U těchto lidí bylo většinou jisté, že nechtějí být pokřtěni, protože si to přál někdo druhý, ale proto, že opravdu po Kristu toužili ve svém srdci a chtěli začít nový život. Tito lidé prošli přípravou na křest, která trvá celý rok. Jmenuje se katechumenát. Církev připravuje velmi důkladně ty, kteří mají být pokřtěni. Je to záležitost celého společenství církve, a děje se tak, že se scházíme k tomu, abychom si vysvětlili základy naší víry a naučili se modlit a žít s Kristem. Tato příprava začíná tím, že se katechumeni jsou uvedeni do katechumenátu před celým společenstvím církve při nedělní mši. Tato příprava se koná tak, aby křest mohl být udělen právě o velikonocích, protože církev nejraději křtí právě o velikonocích. Příprava na křest vrcholí právě v postní době. Na první postní neděli jsou znovu před společenstvím církve uvedeni do blízké (40 denní) přípravy na křest. Během této doby se nad nimi církev modlí, aby je Pán očistil ode všeho zlého.

Proč o tom píše právě teď, na začátku postní doby? Protože církev nejraději křtí o velikonocích a ti, kteří už pokřtěni byli, o každých velikonocích obnovují křestní sliby. Mnozí z nás byli pokřtěni jako děti, které se nemohly samy rozhodnout. O velikonoční noci křestní slib, který za nás kdysi vyslovili rodiče, nyní vyslovujeme sami. Je to obnovení našeho vztahu ke Kristu. Je to obnovení rozhodnutí s ním žít

KONEC NOVOVĚKU V ROMANO GUARDINI

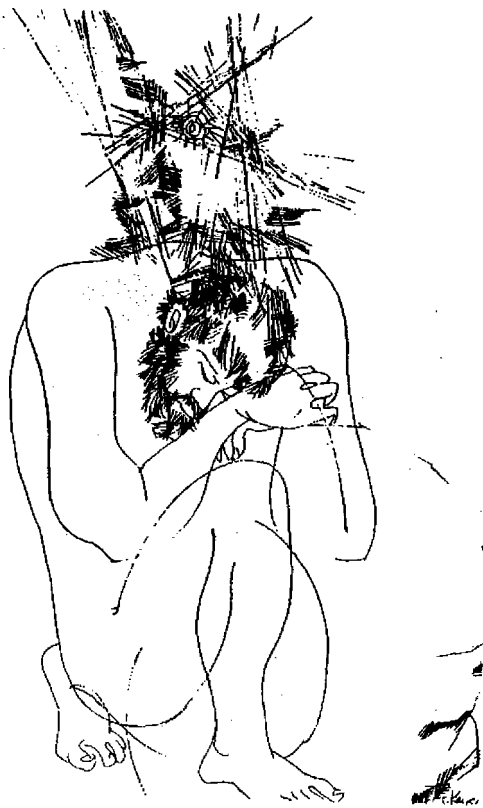
Křesťanství bylo často vytýkáno, že se v něm člověk ukrývá před ohrožením moderní dobou. Bylo na tom hodně pravdy – nejen proto, že dogma svou objektivní platností formuje pevný řád lidského myšlení a života, nýbrž také proto, že v církvi ještě žije mnoho kulturních tradic, které jinde již odumřely. V budoucnu však bude k této výtce stále méně důvodů.

Kulturní statky v držení církve se nebudou moci vyhnout všeobecnému rozkladu tradičních hodnot, a pokud se zachovají, budou zmítány množstvím nových problémů. Co se týče dogmat, která na základě své nadčasové povahy přetrvávají všechny proměny času, lze předpokládat, že v nich vystoupí do popředí zvláště zřetelně stránka přírodního životního poučení. Čím zřetelněji se křesťanství opět prokáže jako něco ne-samozřejmého, čím výrazněji se bude muset odlišit od vládnoucího nekřesťanského názoru, tím silněji se v jeho učení projeví vedle momentu teoretického moment prakticko-existenční. Snad nemusím podotýkat, že tu nejde o žádnou „modernizaci“, ani o nějaké oslabení jeho smyslu či hodno-

ty. Naopak, na absolutní ráz a bezvýhradnost výpovědí a požavků víry bude položen větší důraz. Ale v tomto jejich absolutním charakteru vystoupí do popředí, jak se domnívám, definice existence a orientace chování.

Tak bude moci víra obstát v nebezpečí. V poměru k Bohu vynikne zvláště silně složka poslušnosti. Bude to bezvýhradná poslušnost, která vychází z toho, že tu jde o poslední věci, které jinak než v poslušnosti vykonat nelze. A to nikoliv snad proto, že by člověk byl „heteronomní“, nýbrž proto, že Bůh je absolutní a svatý. Jde tedy o veskrze neliberální smýšlení, které směřuje bezvýhradně k bezvýhradnému, ale – a tím se liší od všech forem násilí – ke svobodě. Tato bezvýhradnost tedy neznamená, že se člověk prodrobuje fyzické a psychické moci rozkazu, nýbrž že boží požadavky způsobem odpovídajícím jejich svrchovanosti přejímá do svého jednání. U člověka to však předpokládá zralý úsudek a možnost svobodného rozhodnutí.

A rovněž aby měl důvěru, jakou lze žádat jen zde. Nikoliv v nějaký všeobecný rozumový řád či v optimistický princip dobré vůle, nýbrž

v Boha, který je skutečný a činný – nikoli, ještě více: který tvoří a jedná. Vidím-li správně, nabývá zde velikého významu Starý zákon. Ukazuje živého Boha, jak prolomuje moc mytického zakletí světa i pohanských světových říší, a věřícího člověka, jak se s odvoláním na Úmluvu zařazuje do tohoto božského jednání. A to bude mít velký význam. Čím silnější budou anonymní síly, tím odhodlaněji bude muset víra „přemáhat svět“ realizováním svobody člověka, harmonizováním darované svobody člověka s tvůrčí svobodou Boží; a to vše s důvěrou v to, co činí Bůh. Je to zvláštní, jaké netušené možnosti se zde otvírají uprostřed rostoucích tlaků světa!

Toto sepětí absolutního a osobního prvku bezvýhradnosti a svobody umožní věřícímu, aby stál a dokázal se orientovat, i když nikde nebude pevného a chráněného místa. Umožní mu navázat vzdor všem tlakům a neustálému ohrožení přímý kontakt s Bohem a zůstat v rostoucí osamělosti budoucího světa – v osamělosti, která vzniká právě uprostřed mas a v organizacích – živou osobou.

Rozumíme-li správně eschatologickým textům Písma, budou důvěra a statečnost vůbec charakteristickými vlastnostmi křesťanů poslední doby. Vliv křesťanského kulturního prostředí a tradice ztratí na síle. To vše bude patřit k tomu nebezpečí pohoršení, o němž se v Písmě říká, že by „vedlo v blud, kdyby bylo možno, i vyvolené“ (Mt 24,24).

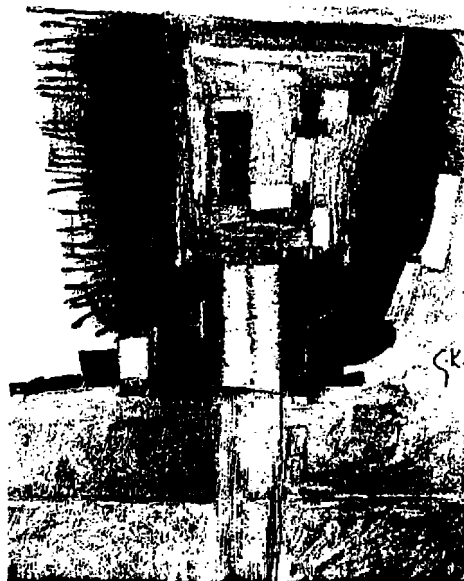
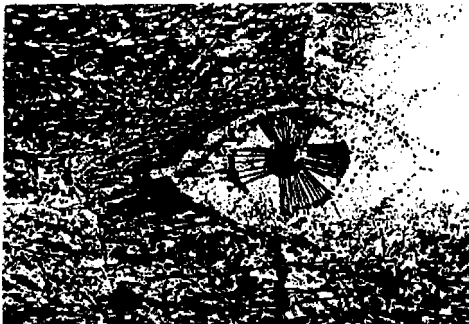
Osamocenosť ve víře bude hrozná. Láska vymizí z obecného smýšlení světa (Mt 24,12). Lidé ji nebudou chápat, ani jí nebudou schopni. Tím větší cenu bude mít, když bude spojovat jednoho osamělého člověka s druhým: bude to odvaha srdce, která vyrůstá přímo z lásky Boží, jak se zjevila v Kristu. Tato láska bude možná prožívána zcela novým způsobem ve své svrchovanosti a původnosti, ve své nezávislosti na světě a v tajemství

ZVONĚ

svého posledního „proč“. Možná, že nabude takové hloubky vroucnosti a vzájemného porozumění, jaké tu ještě nebylo. Že v ní bude něco z toho, co je obsaženo v klíčových slovech Ježíšova poselství a prozřetelnosti: že se kolem člověka, který bude hledat nejprve Boží kralovství a jeho spravedlnost, všechno promění (Mt 6,33).

Tento eschatologický ráz, jak se zdá, se výrazně projeví v náboženských postojích nadcházející doby. Tím nemá být hlášána nějaká laciná apokalyptika. Nikdo nemá právo říci, že přichází konec, když Kristus sám prohlásil, že o tom ví jen Otec sám (Mt 24, 36)/. Když tedy zde mluvíme o blízkosti konce, není tím míněn konec ve smyslu časovém, nýbrž kvalitativním: že se naše existence blíží absolutnímu rozhodnutí a jeho důsledkům, nejvyšším možností i krajnímu ohrožení.

Přeložil Otakar Veselý

Sněhulák Jaroslav Seifert

Kdyby byl Pán Bůh místo hlíny
v tom prvním známém příběhu
zrobil Adama ze sněhu,
svět určitě byl zcela jiný

Když schylovalo by se k jaru,
slunko by vyšlo nad mrakem
a nad tím celým zázrakem
udělalo by silnou čáru.

V ráji by neslavili křtiny,
nebylo by Kaina, Ábela
a něžná laňka nesmělá
napila by se z kalužiny.

Teď hoch si sněhuláka staví,
však v tom nejlepším se ozve hlas,
maminka volá: Už je čas,
musíš se učit z dějepavy!

Už hrozí ruka maminčina,
opuštěn zůstal sněhulák .
Já jsem ho stavěl také tak -
a dvojí ráj mi připomíná.

ZRCADLO ALPHONSE DAUDET

Na sever, k břehu Němenu, přijela patnáctiletá malá kreolka, bílá a růžová jako květ mandlovnku. Přichází ze země kolibříků, přináší jí vítr lásky... Lidé z jejího ostrova jí říkali: „Neodjížděj, na kontinentu je zima... Ta zima tě usmrtí.“ Ale malá kreolka nevěřila na zimu, chlad pro ni znamenal jen doušky sorbetového likéru; a potom – byla zamilovaná, neměla strach, že zemře... Teď tu vystupuje z lodi do mlhy Němenu se svými vějíři, houpací sítí, záclonou proti moskytům a zlatě mřížkovanou klecí plnou ptáků své země.

Když starý brach Sever viděl přicházet tento ostrovní květ, který mu po paprsku posílal Jih, pojal v srdci soucit, a protože dobře tušil, že by tu holčičku a její kolibříky naráz pohltil, rychle zažehl své bachraté žluté slunce a vystrojil se letně k jejich přijetí... Kreolku to zmátlo; pokládala toto syrové, těžké teplo severu za trvalé a věčnou černavou zeleň za zeleň jarní, zavěsila svou síť v parku mezi dvě borovice a celý den se houpe a otvárá.

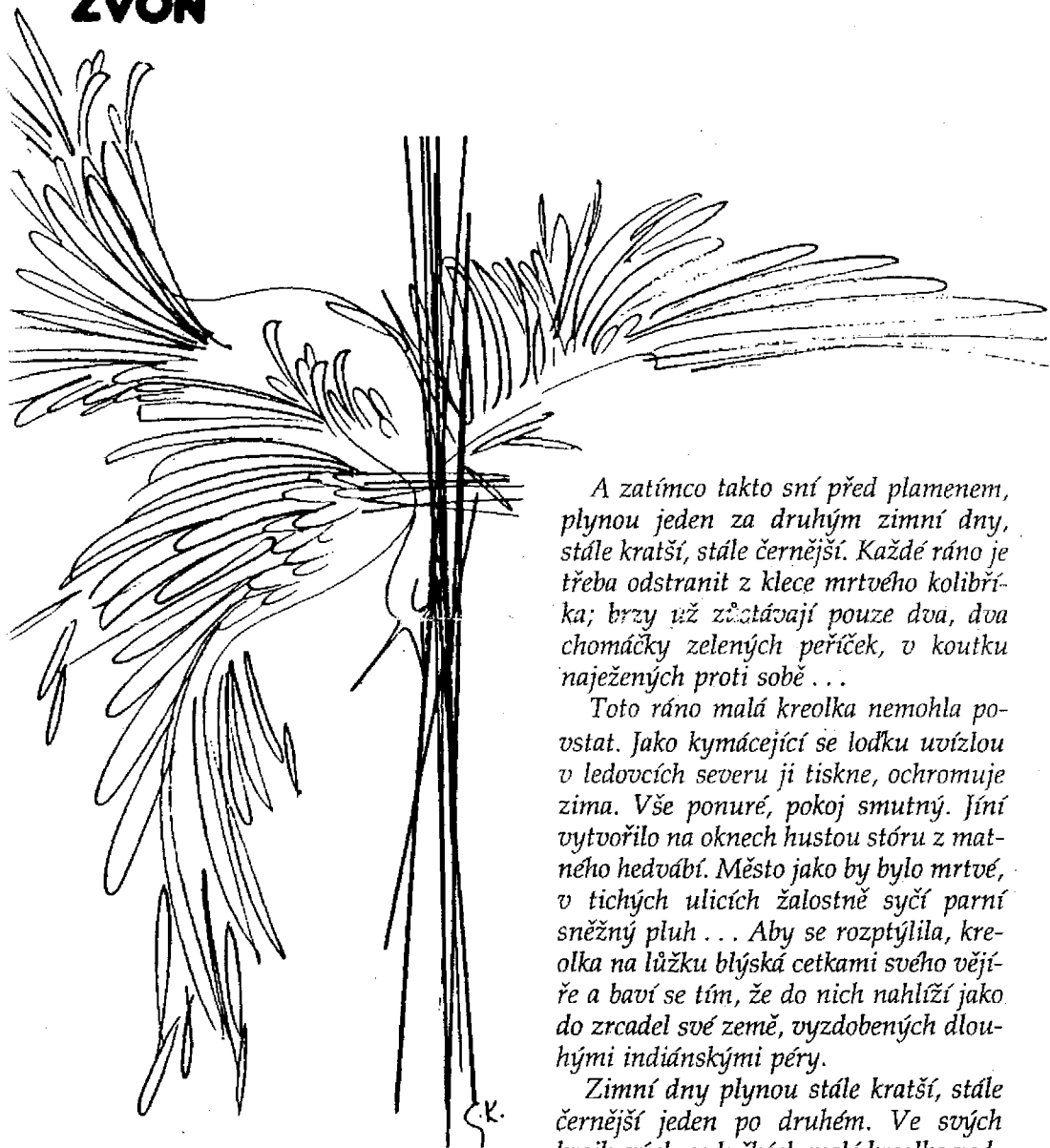
„Vždyť na severu je velmi teplo,“ říká se smíchem. Přesto však jí něco znepokojuje. Proč domy v této zvláštní zemi nemají verandy? Proč vščky ty tlusté zdi, koberce, těžká čalounění? A těžké majolikové krby, haldy dřeva, nakupené na dvorech, kožišiny z mod-

řích lišek, prošíváné kabáty a kožichy na dnech skříní? K čemu to? ... Ubohá holčičko, brzy se to dovíš.

Jednou ráno se kreolka po probuzení celá třese. Slunce zmizelo a z černého nízkého nebe, které jako by se v noci přiblížilo k zemi, padá po vločkách bílá mlčenlivá peřina jako zpod bavlníků... Nastala zima! Nastala zima! Vítr fičí, polena praskají, v kleci s pozlacenými mřížkami už kolibříci nešvitoří. Jejich modrá, růžová, rubínová či mořsky zelená křídélka zůstávají nehybná a človek pocituje soucit, když je vidí, jak se tiskne jeden k druhému, zkrehlí a opuchlí mrazem, se svými drobounkými zobáčky a očičkami zvící špendlíkové hlavičky. Tam dole v parku se pohupuje ojíněná síť a větve borovic jako by byly ze skla. Malé kreolce je zima, už vůbec nevychází.

Schoulená v koutku u ohně jako jeden z ptáčků tráví čas tím, že hledí na plamen a představuje si ve svých vzpomínkách slunce. V rozhořelém zářícím krbu opět vidí celou svou zemi: široká pobřeží plná slunce, s hnědou plující cukrovou třtinou, s kukuřičnými klasy, vlnícími se v zlatavém prachu, odpolední siesty, jasné záclony, slaměné ubrusy, hvězdné večery, zářivé mouchy a milióny křídlelek bzučící mezi květy a v tylových okách protimoskytových sítí.

ZVONĚ

A zatímco takto sní před plamenem, plynou jeden za druhým zimní dny, stále kratší, stále černější. Každé ráno je třeba odstranit z klece mrtvého kolibríka; brzy už zůstávají pouze dva, dva chomáčky zelených períček, v koutku naježených proti sobě . . .

Toto ráno malá kreolka nemohla povstát. Jako kymácející se loďku uvízlou v ledovcích severu ji tiskne, ochromuje zima. Vše ponuré, pokoj smutný. Jíni vytvořilo na oknech hustou stóru z matného hedvábí. Město jako by bylo mrtvé, v tichých ulicích žalostně syčí parní sněžný pluh . . . Aby se rozptýlila, kreolka na lůžku blýská cetkami svého vějíře a baví se tím, že do nich nahlíží jako do zrcadel své země, vyzdobených dlouhými indiánskými péry.

Zimní dny plynou stále kratší, stále černější jeden po druhém. Ve svých krajkových poduškách malá kreolka vadne, trpí. Nejvíce ji rmoutí, že ze svého lůžka nemůže vidět oheň. Zdá se jí, že ztratila svou vlast podruhé . . . Čas od času se ptá: „Je v pokoji oheň?“ – „Ale

ano, maličká, je. Krb je plný plamenů. Slyšíš praskat dřevo a lupat borové šišky? – Ach! Podívej! Podívej!“ Ale ona se marně naklání, plamen je daleko od ní; nemůže jej vidět a to ji uvádí v zoufalství. A tak, když jednoho večera je zamýšlená a bledá, hlavu na kraji polštáře a oči stále obráceny k tomu krásnému neviditelnému plameni, přistoupí k ní její přítel a vezme jedno ze zrcadel, která leží na lůžku: „Chceš vi-

dět oheň, miláčku... Nu dobrá! Počkej...“ A poklekne před krbem a pokouší se poslat jí svým zrcadlem odlesk magického plamene: „Vidíš ho?“ – „Ne! Nic nevidím.“ – „A teď?“ – „Nic! Pořád nic...“ Potom najednou, když jí do obličeje padl paprsek světla a ozářil ji: „Och! Vidím ho!“ říká kreolka radostně a umírá smějíc se, v hloubi očí dva plaménky.

Přeložila Libuše Kučerová

Mše sv. sloužené na vaše úmysly do uzávěrky Zvonu

- 20.1. za + Marii Pavlicovou *pí Smrčková*
- 25.1. za v Pánu zesnulé příbuzné a přátele *pí Konkrlíková*
- 26.1. za všechny + i ž. rodiny Královy a Širokých *Královi*
- 27.1. na dobrý úmysl *pí Mucsková*
- 29.1. za krajanskou rodinu
 - 2.2. za zdraví Lynn Kovačev *pí Kovačiková*
 - 3.2. za + Markétu Hnídkovou *rod Jelínkova*
 - 9.2. na poděkování za 88 dožitých let pana Kubelky *Kubelkovi*
- 10.2. za + Dr Bohumíra Bunžu *pí Bunžová*
- 16.2. za + Oldřicha Benáčka *pí Benáčková*
- 17.2. za Hynka Hromádku *pí Blažena Stránská*
- 18.2. za + Markétu a Jaroslava Hnídkovy *manž. Hájkovi*
- 21.2. za + Oldřicha Benáčka *Bláhovi*

Děkujeme manželům Stolaríkovým (NY), George Krížkovi (NY) a Josefu Kocábovi (OH), za příspěvek na Zvon.

Pokr. POSTNÍ DOBA

a věřit v něj. Postní doba je dobou vážnou, kde se zamýšlíme nad tím, z čeho nás vlastně Kristus zachránil. Uvědomujeme si svůj hřích, a zároveň Kristovu lásku, která neváhala se podrobit smrti pro člověka. Proto je postní doba příležitostí k zamyšlení nad vztahem k Bohu a nad tím, co bych mohl udělat proto, aby můj život z víry rostl. Proto se v postní době rozhodujeme žít s Kristem intenzivněji. Hledáme iak znovu změnit život. Změnit život i přesto, že se o to snažíme už 60 let, nebo i více. Nikdy není pozdě.

Masopustní zábava konaná 9.2. v hale kostela Panny Marie Karmelské nás překvapila vysokou účastí (280 lidí).

Vám všem, kteří se na ní podíleli ať už přípravou, organizací, vařením, prodáváním jídla, sladkostí, lístků, příspěvím do tomboly, či jinak, patří upřímný dík, a Pán Bůh zaplať.

Na neděli 13. dubna po české mši sv. v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newton Ave.) a po občerstvení (párek nebo klobása, cukroví, káva/čaj), připravujeme pásmo vyprávění a promítání diapositivů P. Jindřicha Kotvrdy o životě krajanů, církve a přírody v Austrálii.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:15 ráno u Panny Marie Karmelské Newton Ave v Astorii v dolním kostele. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společná snídaně.

zvon

ST. MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

Mr Vaclav Vavra
31-50 33 St.
L.I. City NY 11106